

סודם של הפכים / זיוה ברכה גדרון

לפרשת לך לך

חשון תשע"ח

לך לך מארצך ממולדתך ומבית אביך –

פתאום קם אדם מקבל הנחייה לקום וללכת ומרגיש שהוא צריך לקום וללכת, לצאת החוצה מהמוכר, לעשות מסע, לשנות, לחצות את הים. לפעמים הוא יחזור לאותו מקום אבל המסע שינה אותו... כי תמיד תמיד היציאה לדרך לא ברורה זו תנועה שמעידה על שינוי. יש המון המון אומץ ברגע הזה שאת/ה מתחיל לזוז, לפעמים התנועה היא קטנטנה ובכל זאת זו תזוזה.

ועוד איזו תזוזה! מאברם הוא הופך לאברהם ומחסר אמונה הופך למאמין הגדול ומערירי ללא ילד הוא הופך לאבא, ומנטול ברית הוא הופך לבעל ברית ומילד טוב הוא הופך לאב המון גויים וללוחם והכל בפרשה אחת מה תגידו היה שווה לזוז???

הקב"ה מכריח את גיבורי התורה לזוז... גם בכך הוא מתגלה בספר בראשית **כאוב** גדול הוא קורא לאברם שהופך לאברהם, אהוב. הפעם הראשונה שמוזכרת **אהבה** בתורה היא בקשר שבין אבהם לאלוהים. האוהב תמיד מבקש להבטיח טובות לאהובתו ואכן הקב"ה רואה במאמץ שעושה אברהם מאמץ שמעיד על שותפות ומבטיח לו עולם ומלואו. מתי את יודעת שאת אהובה? כשהתחלת משהו מתוך אמונה, בלי בטחון שדברים יצליחו ופתאום נוצר חיבור וקשר.

פעם כשהיו טלפונים עם אסימונים היינו אומרים זה **הרגע שנפל לי האסימון**. **כך קראו לרגע ההארה** או הגילוי, רגע כזה אינטואיטיבי שאף אחד לא יכול לחקותו ואיש לא יבין השתלשלותו. בפרשתנו יש את הרגע בתורה **שבו קם אדם ומבין שמה שמניע אותו הוא לא רק נסיבות החיים**, אלה אמנם חשובים, הם אמנם קטליזטורים וטריגרים חשובים, אך מה שמניע אותו הוא **מה שמעבר ל-אני-אני-אני**.
הקול שבתוכו והקול שמעבר, קול ה'.

טוב, כדי לא לעודד שמיעת קולות, זהו קול שממנו את/ה מבינה ששיקול הדעת שלך הוא חכמה, בינה ודעת ודעת עליונה, אותה אינטואיציה – על טובה. איך יודעים שהיא טובה? היא יוצרת טוב לך וטוב לאחר. **"טיב הטוב להיטיב"**, ואתה בתחושה **שבתוך התהליך כבר יש רגעים שהגעת**, כל פעם הגעת ליעד ואת/ה עדיין בתוך הדרך... איך בן אדם מגלה שיש בו את הדבר הזה שיכול לגרום לו לעשות ההיפך ממה שהכי מאפיין אותו? אם הוא כזה שהולך בתלם פתאום קם אדם, קמה אישה, קם הילד ומחליט שהוא "מתחיל ללכת", מאיפה האומץ? גנטיקה? תורשה? חיקוי של מישהו משמעותי?

איך הופכת אישה, שבדרך כלל שקטה ולא לוחמנית המנסה בדרכי שלום לפתור עניינים, לאישה פייטרית, לוחמת במיוחד, לביאה שכזו למען ילדיה ו/או למען מה שממש משמעותי בשבילה?

בפסיכודרמה אנו אומרים: היא יוצרת לעצמה תפקיד אחר מההרגל ומתאמנת עליו... כך נאמר לאברם אבינו שנבחר כנראה בזכות משהו לא קונפורמיסטי מידי שהיה בו, שבב של התנגדות, מרד, אי שביעות רצון ויכולת אינטואיטיבית גבוהה הוא נבחר ל- "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך....ואברכך"

החסידות אומרת ש- "לך לך", יש לשים א' כי ש כאן פעמיים לך, משמעו **לך אליך... יש מי שהתזוזה שלו היא מבחון פנימה פנימה וזה נפלא.**

אני רואה בזה את ה-לך אל הקול הטוב הפשוט מבפנים תקשיב/י זה שם. אל תבהל/י תקשיבי זה שם/כאן/פה.

אברם אבינו עוד מעט יהיה אברהם אבינו, נבחר, לא בזכות כספו, כוחו הפיזי, מעמדו האינטלקטואלי, הוא נבחר בזכות ה"משהו" הזה שהחסידות תקרא לו **הניצוץ!**

כשהקב"ה ואת/ה מזהים את הניצוץ הזה, אנחנו בוחרים, ובוחרים נכון!

לפני שנה נבחר נשיא בארצות הברית (לא משהו...) שאיש לא האמין וחשב שיש לו סיכוי, איך לא נבחרה מי שהיה לה את כל הנתונים להיבחר? איך זה קרה? בלי להתערבב עם דעות הרגשתי השבוע שהקב"ה קורץ לנו ואומר, את/ה יכולה להרגיש נבחר/ת בזכות מי שאת/ה גם אם הסיכויים נראים לא משהו...

חשבת שלא משהו הסיכוי שלך להתחתן? תתחילי להבין שהסיכוי קיים איפה שהניצוץ נמצא! ומהו הניצוץ את/ה יודע/ת...

אחד הפרקים המרגשים בפרשה הוא סיפורה של הגר, גם היא הולכת מבית אדוניה אברם ושרה, יותר נכון מגורשת, והנה אותו האלוהים שהניע את אברם מניע את הגר, מרחם עליה ושולח אליה את המלאך כדי שתרחם על בנה שיקרא ישמעאל. והוא יהיה "פרא אדם".

כמו תמיד אני מחייכת לי מן חיוך שובבי כזה, ושואלת שאלה שהיא תשובה – איך, איך לקב"ה אין העדפה על פי קריטריונים של עולם מערבי, כלומר העדפת האדם הנאור על פי קריטריונים מתוקשרים היטב. **מי הוא האדם עם הניצוץ הזה? זה כנראה יכול להיות גם מישהו שהוא עדין ולא לוחמני וגם מישהו/מישהי שהוא/היא – פרא אדם. שלדג לא תחשבו שטראמפ חביב בעיני, אך חביבה בעיני הידיעה כי כנגד כל הסיכויים מישהו עולה למעלה!!! יש!!!**

יותר מפוליטיקה משעממת, רוויות יצרים וחלולת תוכן, מלבד סוג של הצגה די ריקה של כביכול ערכים, הקב"ה בא להגיד **שהפוליטיקה התנכ"ית קשורה בהפוך על הפוך, בניצוץ, ביכולת לנוע, במוכנות לעשות משהו לא רק למען עצמך ויש, בהחלט יש צדק. צדק פואטי.**

סיפורה של הגר הוא עוד סיפור על אלוהים, אולי על רצונו ללמד אותנו שגם כשאת עושה את הדבר הנכון כמו שרה ומרחיקה ממך מישהי או מישהו אל תשכחי שהיא בן אדם... ויותר מזה, כנראה שהעולם הזה יהיה מורכב תמיד מאברהם וישמעאל והרי הקב"ה שידע בדיוק מה זה אומר, היה יכול לוותר על ישמעאל... והנה הוא שם מציל אותו ושם אותו לצדינו... ועד היום אנחנו מנסים להבין למה הוא התכוון בזה... בפשטות הדבר מלמד על הדעת: לדעת להתרחק ולדעת לקרב.

כוחה של האמונה מתגלה בפרשתנו: כל פעולת האמונה באל אחד שהתחילה עם אברם, מתקבלת על ידי הקב"ה **כצדקה** – והוא קורא לזה כך **"והאמין בה' ויחשבה לו צדקה"** – האדם מייצר כוח תנועה ואמון ומבחינת הקב"ה הוא כאילו נתן **צדקה!!!** הקב"ה כמו אבא טוב מייצר מצבים שבניו יצליחו להאמין והוא מחשיב זאת כצדקה למרות שמלכתחילה הצדקה היא שלו... זה גדול בעיני ההפכים שלנו :

להאמין שהאלוהים מאמין בך וגם לבקש אמונה.

להבין שהכוח שלך הוא האמונה, זה הרבה מעבר לנתונים ולכללים שקבעו בני אדם וגם לחפש חוקיות וליצור לעצמך נתונים.

לנוע, לזוז במחשבה וגם בפעולה אחת קטנה.

להילחם גם אם את/ה לא לוחמנית וגם לצאת מההרגל המוכר ולהאמין שיש מי שרואה ומניע איתך את החיים. לתת צדקה וגם לראות שמה שקיבלת זו צדקה מאת השם.

להבין שיש בכך צד אסוף יציב ובוטח וגם שיש בכך משהו פראי המבקש חיות.

שבת שלום

הדברים נכתבו לעילוי נשמת אבי בן ציון בן זימבול אדם יקר מפתיע יצר עצמו בכוחו ובכוח אמונתו

לעילוי נשמת אמי אסתר בת זימבול אישה גדולה שעשתה יש מאין, בשקט בשקט

לעילוי נשמת ליזה אלישבע בת אסתר אישה שלחמה וניצחה

לעילוי נשמת ראובן בן הלנה אדם הגון שיצא לדרך מתוך הקושי ויצר משפחה למופת

לרפואת ניסים בן אסתר אדם יקר אהוב וטוב

לרפואת יעקב חפצדי בן חנה

לרפואה שלמה למרדכי בן ינטה

לרפואה שלמה לאהרון בן ג'וליה

לרפואת רן בן אסתר

לרפואת שרה בת אסתר

לרפואת נפתלי בין עטרה

לרפואת חיה ניצה בלומה בת טובה

ולזכותם של כל אלה שעשו איזו תנועה, השקטים והפראיים כאחד.